

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

19 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Petru Ursache,

judcători – Nicolae Gordilă și Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 28 iunie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2013, de către avocatul Plămădeală Roman, în numele inculpatului,

Beniș Gheorghi Gheorghi, născut la 02 iunie 1986,
originar și domiciliat mun. Chișinău str. Kiev 16/1 ap. 22.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 14.12.2012-28.06.2013
2. în instanța de apel: 01.08.2013-24.10.2013
3. în instanța de recurs: 04.02.2014-19.03.2014

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 28 iunie 2013, Beniș Gheorghi Gheorghi, a fost condamnat în baza art. 27, 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, la 3 ani închisoare, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, Beniș Gh.Gh., la 03 noiembrie 2012, în jurul orei 01.00, urmărind scopul sustragerii în mod deschis a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viață și sănătatea persoanei, intenționat i-a aplicat lui Ceban D., mai multe lovituri cu pumnii în regiunea capului prin ce i-a cauzat, conform raportului de expertiză medico-legală, leziuni corporale neînsemnate, după care a săvârșit tentativa de sustragere în mod deschis de la ultimul a unui telefon mobil de model "Huawei" la prețul de 2 200 lei, cu cartela SIM 078107711, la prețul de 50 lei; un portmoneu din piele la prețul de 100 lei, în care se aflau bani în numerar în sumă de 155 lei; un player MP3 de model „Samsung” la prețul de 300 lei; o husă pentru chei la prețul de 25 lei, în care se aflau 5 chei cu prețul fiecăreia de 5 lei, bunuri materiale în sumă totală de 2 855 lei, dar din cauze independente de voința lui, acțiunile intenționate îndreptate spre sustragerea în mod deschis a bunurilor victimei nu și-au produs efectul, deoarece a fost reținut în flagrant de către colaboratorii de poliție.

Acțiunile inculpatului, Beniș Gh.Gh., au fost încadrate, în baza art. 27, 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal – *jaful, adică tentativă de sustragere deschisă a bunurilor altei*

persoane, cu aplicare violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, acțiuni care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-au produs efectul.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, prin care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită pedeapsă mai blândă. În motivarea apelului a invocat, că pedeapsa stabilită este prea aspră, nu s-au luat în considerație circumstanțele atenuante precum caracteristica pozitivă, faptul că este în relație de căsătorie civilă, are la întreținere un copil minor. De asemenea a menționat, că vina și-a recunoscut-o parțial, deoarece nu a comis jaf, doar că a lovit partea vătămată, fără să-i fi sustras bunuri.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2013 a fost respins ca nefondat apelul și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a considerat că prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe, în mod corect a stabilit situația de fapt și vinovăția inculpatului, ce a fost dovedită cu certitudine, iar acțiunile lui Beniș Gh.Gh., au fost încadrate juridic corespunzător materialului probator administrat și anume: declarațiile părții vătămate Ceban D., martorilor Tertiuc D., Bradu S., Butucea E. La fel vina inculpatului se dovedește și de materialele probatoare ce au fost verificate în instanța de apel și anume: procesul verbal de cercetare la fața locului din 03.11.2012 (f.d 7-9), procesul verbal de examinare a obiectului din 06.11.2012 (f.d. 25-27), raportul de expertiză medico—legală nr. 3035/D din 16.11.2012(f.d. 20), procesul verbal de confruntare din 12.11.2012, dintre partea vătămată Ceban D. și Beniș Gh.Gh. (f.d. 38), procesul verbal de confruntare din 12.11.2012, dintre partea vătămată Ceban D. și martorul Butucea E. (f.d. 37).

Referitor la versiunea inculpatului, precum că nu a lovit și nu a atacat partea vătămată cu scopul sustragerii bunurilor, instanța de apel a menționat, că este combătută prin totalitatea probelor administrate în ședința instanței de apel și anume, martorii au afirmat că au văzut cum inculpatul i-a aplicat lovituri părții vătămate, ulterior fiind preîntâmpinat de prietenul său despre apropierea colaboratorilor de poliție, a aruncat telefonul părții vătămate, iar cartela SIM a pus-o în buzunarul său, care a fost depistată și ridicată de către polițiști.

În contextul celor stabilite, declarațiile inculpatului privind recunoașterea parțială a vinei, instanța de apel a apreciat-o critic, deoarece sunt combătute prin declarațiile părții vătămate și martorilor, care au explicat amănunțit despre modul decurgerii săvârșirii infracțiunii, descriind cu lux de amănunte bunurile, care a dorit să le sustragă.

Instanța de apel a considerat, că declarațiile părții vătămate și martorilor Tertiuc D. și Bradu S. audiați în instanța de fond, coroborează între ele și cu circumstanțele stabilite și care nu au nici un temei de a depune declarații mincinoase, nu sunt în careva relații cu inculpatul și nu au nici un motiv de al învinui pe nedrept. Declarațiile inculpatului, precum că a lovit partea vătămată, deoarece la mângâiat pe

umăr și spate, în opinia instanței de apel, just au fost apreciate critic de către instanța de fond, deoarece s-a constatat că după lovitura aplicată, inculpatul a verificat buzunarele pătimitului, a luat telefonul și i-a scos cartela, iar în momentul când a văzut că se apropie polițiștii a aruncat telefonul mobil, iar cartela a pus-o la el în buzunar.

Astfel, instanța de apel a conchis, că prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția în săvârșirea infracțiunii imputate și prevăzute de art. art. 27, 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, care a fost dovedită cu certitudine și încadrată juridic corect.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de apel a considerat că, instanța de fond corect și legal i-a aplicat pedeapsă cu închisoare inculpatului ținând cont de prevederile art. 34 alin. (1), 61, 75, 82, 111 alin. (1) Cod penal și anume, că infracțiunea comisă face parte din categoria celor grave, circumstanțe atenuante nu au fost stabilite, ca circumstanță agravantă fiind săvârșirea infracțiunii de către o persoană, care anterior a fost condamnată pentru infracțiuni similare. Astfel, în viziunea instanței de apel, prima instanță întemeiat a considerat că inculpatul poate fi corectat și reeducat doar izolându-l de societate, deoarece fapta săvârșită de el prezintă un pericol sporit pentru societate, atât și personalitatea inculpatului, care anterior a fost condamnat, însă careva concluzii în acest sens nu și-a făcut.

6. Hotărârile adoptate pe caz, sînt atacate cu recurs ordinar de către avocatul, Plămădeală Roman, în numele inculpatului, care solicită casarea acestora și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să fie recalificată fapta imputată inculpatului din art. 27, 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal în art. 287 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 90 Cod penal, de a-i suspenda condiționat pedeapsa cu închisoare, pe un termen de probă rezonabil. În motivarea recursului său a invocat, că:

- instanțele de fond și apel incorect au încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, ce urmează a fi calificate în opinia sa, în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, ca *huliganism, adică acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei;*

- instanțele de judecată nu au dat apreciere faptului depistării la inculpat a cartelei SIM, ce aparține părții vătămate, precum și nu au fost apreciate la justa valoare declarațiile inculpatului, ce au importanță pentru încadrarea juridică, deși au fost descrise de către instanțele de judecată;

- nu pot fi considerate acțiunile inculpatului, ca sustragere deschisă a bunurilor părții vătămatei descrise de prima instanță, deoarece acestea nu au fost depistate la inculpat;

- bunurile ce au căzut de la partea vătămată în timpul încăierării, nu pot fi încredințate inculpatului ca sustragere deschisă, deoarece partea vătămată nu ține minte cum au decurs evenimentele, fiindcă era în stare de ebrietate;

- declarațiile martorilor - colaboratori de poliție, ce l-au reținut pe inculpat urmează a fi apreciate critic și nu pot fi puse la baza hotărîrii de condamnare, deoarece trezesc îndoieli în obiectivitatea lor.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în raport cu materialele cauzei, Colegiul conchide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Recurentul, invocă ca temei pentru recurs pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs remarcă, că pentru a stabili incidența temeiului de casare invocat și anume - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, e necesar de a ține cont de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și cea de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Analizând lucrările dosarului rezultă, că instanțele de fond și de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate, în speța dată, verificându-le sub toate aspectele în mod obiectiv din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Totodată, soluția adoptată de către prima instanță și menținută de instanța de apel, Colegiul penal consideră, că este pe deplin confirmată prin ansamblul de probe expus și analizat în hotărârile contestate și enunțat în pct. 5 al prezentei decizii. Probatoriul administrat coroborează în ansamblu și confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, și în opinia instanței de recurs, corect a fost încadrată în baza art. art. 27, 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal – *tentativa de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori cu aplicarea unei asemenea violențe, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, acțiuni care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-au produs efectul.*

Reieșind din textul recursului, Colegiul atestă, că unul din argumentele esențiale, care stau la baza acestuia, este dezacordul recurentului cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în baza art. art. 27, 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, ca tentativă de jaf.

La capitolul dat, instanța de recurs evidențiază, că pentru a încadra acțiunile inculpatului în baza art. 187 Cod penal, potrivit doctrinei juridice este necesar să fie prezente următoarele elemente ce formează și latura obiectivă a infracțiunii date și anume: 1) *fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea de luare ilegală și gratuită;* 2) *urmările prejudiciabile sub formă de prejudiciu patrimonial efectiv;* 3) *legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile;* 4) *modul deschis.*

În acest context, Colegiul penal reține, că în cazul infracțiunii prevăzute de art. 187 Cod penal, criteriul obiectiv se exprimă în aceea că acțiunea de luare se realizează în prezența victimei sau a altor persoane, care văd acțiunea făptuitorului, observă cele săvârșite, conștientizează semnificația juridică a celor comise, fără a face parte din categoria de persoane care insuflă încredere făptuitorului că nu vor crea impedimente în procesul realizării sustragerii.

În viziunea instanței de recurs, noțiunile sus enunțate se raportează la speța dată avînd ca reper declarațiile martorilor, Tertiuc D. (f.d 127-129), Bradu S. (f.d. 136), care au afirmat că au văzut cum inculpatul i-a aplicat lovituri pătimitului și îi scotea lucrurile din buzunar, iar ulterior fiind preîntîmpinat de către amicul său despre apropierea polițiștilor, a aruncat un obiect, ce s-a dovedit a fi telefonul, totodată a pus ceva în buzunarul său, depistîndu-se a fi cartela SIM, ce aparținea părții vătămate. Ulterior, ei în calitate de colaboratori ai poliției s-au apropiat de inculpat și au stopat acțiunile acestuia, iar lucrurile părții vătămate erau aruncate în preajma locului unde a fost săvârșită infracțiunea.

Evidentă, în cazul dat este concluzia că acțiunile inculpatului și anume scoaterea lucrurilor din buzunarele părții vătămate au fost îndreptate nemijlocit asupra bunurilor părții vătămate, fiind vădită și latura subiectivă a infracțiunii de jaf, ce s-a manifestat sub formă de intenție directă, de a sustrage bunurile părții vătămate, avînd scop de cupiditate.

Totodată, în cazul dat, instanța de recurs statuează, dacă persoana care a încercat să săvîrșească sustragerea pe ascuns, a fost surprinsă la locul faptei și nu a reușit să intre în stăpînirea bunurilor, iar bunurile date i-au fost luate înapoi (nemijlocit la locul faptei), cele comise urmează a fi calificate ca tentativă de jaf, în conformitate cu art. 27 și 187 Cod penal, relevanță consemnată și de teoria juridică.

Astfel, argumentul recurentului, precum că la inculpat nu au fost depistate bunurile proprietarului descrise de prima instanță, nu poate fi reținut de către Colegiul penal, deoarece din declarațiile martorilor Tertiuc D. și Bradu S. este cert că acesta le-a aruncat, după ce a fost preîntîmpinat despre apropierea colaboratorilor de poliție, însă au fost depistate în preajma locului săvîrșirii infracțiunii.

Cu referire la argumentul, precum că bunurile au căzut de la partea vătămată în timpul încăierării, care nu ține minte cum au evoluat evenimentele, fiindcă era în stare de ebrietate, instanța de recurs le apreciază ca neîntemeiate, deoarece din declarațiile părții vătămate rezultă, că acesta într-adevăr a întrebuițat băuturi alcoolice la 03.11.2012, dar își amintește despre cele întîmplate și afirmă despre pierderea cunoștinței după aplicarea unei lovituri, ulterior revenindu-și în prezența colaboratorilor de poliție.

În privința argumentului invocat de recurent, referitor la aprecierea critică și neobiectivitatea declarațiilor martorilor Tertiuc D. și Bradu S., care l-au reținut pe inculpat și sînt colaboratori de poliție, Colegiul menționează că, este unul declarativ, deoarece recurentul nu a specificat din care considerente acestea trezesc îndoieli, iar instanța de apel just a considerat, că aceștia nu au nici un temei de a depune

declarații mincinoase, deoarece nu sînt în careva relații cu partea vătămată și nici cu inculpatul, lipsind necesitatea denaturării adevărului.

Elocvente, în acest sens sînt și prevederile art. 24 alin. (2) coroborat cu art. 26 alin. (2) Cod de procedură penală, care stipulează, că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii, iar judecătorul judecă materialele și cauzele penale conform legii și propriei convingeri bazate pe probele cercetate în procedura judiciară respectivă

Din analiza textelor hotărîrilor contestate, instanța de recurs concluzionează, că declarațiile inculpatului au fost apreciate la justa valoare, ca fiind critice, atît de instanța de fond cît și cea de apel, întrucît se combat de declarațiile părții vătămate, martorilor și materialele cauzei. Faptul, că la inculpat a fost depistată cartela SIM, ce aparține părții vătămate, suplimentar dovedește vinovăția lui Beniș Gh.Gh. în săvîrșirea infracțiunii imputate, deoarece acesta la momentul reținerii a fost întrebât de colaboratorii poliției privind numărul cartelei, pentru a verifica versiunii acestuia privind apartenența cartelei soției sale, însă acesta nu a putut răspunde, deoarece nu cunoștea numărul cartelei SIM.

Soluția propusă de recurent de a încadra acțiunile inculpatului în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, ca *huliganism, adică acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei*, instanța de recurs, o consideră injustă deoarece în speța dată este prezent criteriul ce permite delimitarea huliganismului de infracțiunea de jaf și anume prezența *scopului de cupiditate*.

Așa dar, Colegiul penal consideră că, faptei săvîrșite de către inculpat instanțele de fond și apel le-a încadrat juridic corect, iar temeiul invocat de recurent prevăzut de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu se atestă în prezenta cauză și nu sunt stabilite presupusele erori de drept.

Totodată, instanța de recurs remarcă, că argumentele invocate de către recurent au format obiect de discuție în instanța de apel, asupra cărora aceasta s-a expus motivat în decizia sa, iar argumentele sale sînt bazate pe materialul probator, care a fost administrat fără încălcarea normelor procesual penale.

Referitor la solicitarea recurentului, de a aplica pedeapsă inculpatului, în baza art. 90 Cod penal, cu suspendare condiționată, pe un termen de probă rezonabil, instanța de recurs notează, că instanțele de fond și apel corect au constatat săvîrșirea infracțiunii de către inculpat în stare de recidivă, prevăzută de art. 34 alin. (1) Cod penal, iar în asemenea circumstanțe, conform art. 90 alin. (4) Cod penal, condamnarea cu suspendarea condiționată nu se aplică, chiar și în cazul admiterii recalificării acțiunilor inculpatului în baza art. 187 alin. (1) Cod penal.

În temeiul celor expuse, Colegiul conchide că temeiul invocat de recurent nu și-a găsit confirmarea din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, ce ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul rejudecării hotărîrii adoptate la caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 28 iunie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2013, de către avocatul Plămădeală Roman, în numele inculpatului, **Beniș Gheorghî Gheorghî**, în cauză penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 aprilie 2014.

Președinte:

Petru Ursache

Judecători:

Nicolae Gordilă

Vladimir Timofti